

Serralada de Vilcanota: el cor glacial del sud andí

El Camí dels Monjos: crònica d'una repetició | La Unitat d'Intervenció en Muntanya (UIM)
de la policia de la Generalitat Mossos d'Esquadra | Bisaura: del castell de Montesquiú al
castell de Besora | Volta a les Maladetes amb esquís

00446

9 788485 1 678402

6

Serralada de Vilcanota: el cor glacial del sud andí

per T. Roca, J. Cunill, J. Francès i Y. Asensio

14

El Camí dels Monjos: crònica d'una repetició

per A. Masó Garcia

20

La Unitat d'Intervenció en Muntanya (UIM) de la policia de la Generalitat Mossos d'Esquadra

per C. Mampel

30

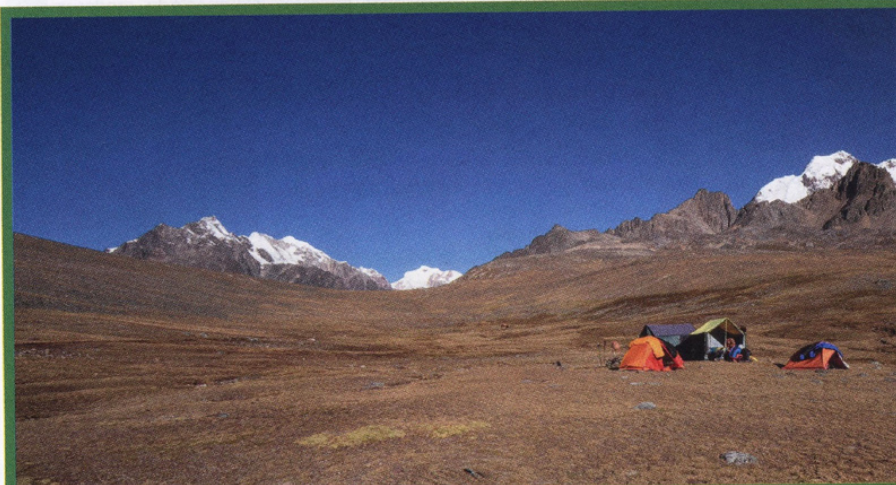
Bisaura: del castell de Montesquiú al castell de Besora

per O. Farrerons Vidal

36

Volta a les Maladetes amb esquís

per F. Bolaño, B. Domènech i O. Campo

5 Editorial

25 Foto Excursionisme

40 Notícies

46 SMS Muntanya

47 Retalls de muntanya

48 Concursionisme

49 Resenyes

Núm. 446 / Gener - Març 2026

Edita: Unió Excursionista de Catalunya

Direcció: Ramon Pascual Berghaenel

Subdirecció: Lluís Catasús Cols

Consell de Redacció: Concepció Arnau, Manel Canales, Pasqual Garriga, Isidro Jabato, Jordi Martorell, Bernat Ros i Eduard Soler

Redactora: Jordina Tarré i Olaiz

Col·laboradors: Teresa Roca, Joan Cunill, Jordi Francès, Yolanda Asensio, Albert Masó Garcia, Carles Mampel, Oscar Farrerons Vidal, Ferran Bolaño, Bernat Domènech i Oriol Campo

Fotografia portada: Ascensió al Jampa

Autor fotografia portada: Jordi Francès

Maquetació: Josep Maria Montaner i Reig

Reproducció digital: Tren Estudi Gràfic

Producció: OffsetDerra

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Excursionisme és membre de:

Pàgina web: www.excursionisme.cat

Instagram: @excursionisme

Prohibida la reproducció total o parcial dels textos i fotografies publicades a la revista sense l'expressa autorització dels autors.

Els articles publicats a Excursionisme reflecteixen només l'opinió dels autors, no forçosament la de la UEC.

D'aquesta revista se n'han editat 2.200 exemplars.

Preu exemplar: 3,5 euros **Subscripció:** 16,5 euros

Dipòsit legal: B -14822-1975

Obra Social "la Caixa"

Dalt del cim del Pujol Blanc, excel·lent mirador i sostre del municipi de Sant Quirze del Vallès. Al fons la muntanya de la Mola

El Camí dels Monjos: crònica d'una repetició

TEXT I FOTOGRAFIES D'ALBERT MASÓ GARCIA

S'ha escrit molt sobre el llegendari Camí dels Monjos, fins i tot alguns llibres sencers. L'objectiu d'aquest article no és descriure'l un altre cop de forma minuciosa, sinó que el que es pretén és donar a conèixer el seu estat actual mitjançant la crònica d'una repetició efectuada el mes de maig de l'any 2025.

Un referent excursionista del Vallès Occidental

El Camí dels Monjos, des de fa uns quants anys catalogat com a sender de petit recorregut PR-C 31, és un itinerari excursionista clàssic que uneix el monestir de la ciutat de Sant Cugat del Vallès (125 m) amb el que des del segle XI corona el cim de la muntanya de la Mola (1.103 m) del massís de Sant Llorenç del Munt i la ser-

ra de l'Obac. Probablement es tracti del camí més simbòlic i representatiu de tota la comarca del Vallès Occidental, ja que transcorre íntegrament dins del seu territori i finalitza al capdamunt de la seva muntanya venerada, icona de banderes i escuts de centres excursionistes i insigne punt de referència visual. A més, té una

llegenda associada d'origen desconegut i transcrita tants cops que segurament tots vosaltres, lectors i lectors d'Excursionisme, ja la coneixeu. Tot i això, no està de més recordar-la, no sigui cas que algú, de forma excepcional, no n'hagi sentit a parlar mai. Doncs bé, conta la llegenda que l'abat i els monjos que habitaven al mo-

nestir del cim de la Mola, farts d'haver de fer front a unes condicions de vida molt dures, van demanar al bisbe de Barcelona que els permetés marxar d'aquell lloc per tal d'establir-se en un indret més benèvol de la plana vallesana. El bisbe va acceptar la seva petició, però els va posar com a condició que busquessin el nou destí partint del cim de la Mola tot caminant en línia recta i sense travessar cap riu o torrent. Sorprenentment, van aconseguir complir aquest complicat requisit i es van assentar en l'indret on avui dia s'alça el bell monestir de Sant Cugat del Vallès. La primera versió coneguda d'aquesta llegenda, escrita per en mossèn Anton Vergés i Mirassó (any 1871), fa referència al Papa i no al bisbe de Barcelona, i diu com a motiu del trasllat la solitud amb què es vivia al cim de la Mola. Dins del món excursionista, l'itinerari es va popularitzar durant la dècada de l'any 1920 gràcies a la recerca i divulgació feta pel sabadellenc Joan Montllor i Pujal, mentre que la seva consolidació com a destí senderista es va produir a la dècada de l'any 1960. Des de llavors, s'ha escrit molt sobre ell i s'ha anat modificant el seu traçat original, si és que mai n'hi va haver un, degut a diferents interpretacions i a l'augment constant de pistes forestals, carreteres, autopistes, urbanitzacions i a un eixamplament de les ciutats. Hi ha diverses versions de la llegenda i els estudis que se n'han fet consideren que tant es podria haver originat en l'època dels ibers com en la dels romans o en l'Edat Mitjana. El que és ben cert és que evita al màxim el creuament de cursos hídrics perennes o intermitents, essent realitat, almenys, una part de la llegenda.

Un objectiu inexcusable

Tots els excursionistes vallesans haurien de recórrer el Camí dels Monjos almenys un cop a la seva vida. Així ho havia cregut des de sempre, ja que soc vallesà, però mai ho havia complert. Sí que havia fet alguns trams de forma inconnexa, però unir-los tots d'una sola tacada era una altra història, molt més dura sense cap mena de dubte. Per uns o altres motius sempre posposava el projecte, i això feia que tingués una mena de remordiment moral. Potser el fet de ser un objectiu molt proper però alhora difícil i amb trams molt urbanitzats ajudaven que mai trobés el moment per afrontar-lo, fins que una sè-

Magnífica visió de la Mola de Sant Llorenç del Munt des de la carena de Santa Magdalena de Puigbarral

rie de factors van fer que m'ho plantejés seriosament. Un d'ells va ser que en Joan Maria Vives Teixidó, erudit i experimentat muntanyenc de la UEC de Gràcia i de l'excursionisme català en general, em va comentar que l'havia fet íntegrament en bicicleta quan no hi havia restriccions per accedir amb aquest vehicle al cim de la Mola. Això em va fer pensar que la part que recorre la plana vallesana, més pesada i humanitzada, la podia fer en bicicleta, mentre que la pujada final a la Mola l'hauria de fer a peu de forma obligada. Per tal de dur a terme el meu objectiu, vaig anar recorrent diversos fragments del camí que no coneixia per a que el dia que els enllacés tots no tingués cap dubte. Malauradament, vaig patir un trencament complex del menisc intern de la cama esquerra que em va comportar uns dolors que no s'esvaïen i que m'inhabilitaven per a dur a terme la meua activitat muntanyenca habitual. Al final, els metges em van programar una intervenció per al dia 15 de maig del 2025. Mentre esperava la data de la intervenció quirúrgica, vaig continuar fent força activitat de bicicleta per tal de reforçar els músculs de la cama amb l'objectiu d'enfortir-la i facilitar que la recuperació posterior fos més ràpida. Afortunadament, aquesta activitat no m'era perjudicial i vaig pensar que era un

moment ideal per recórrer el Camí dels Monjos abans de l'operació i de la llarga convalescència posterior. La primavera, però, estava sent increïblement plujosa com feia anys que no succeïa i vaig haver d'anar ajornant el projecte. Finalment va arribar el darrer cap de setmana abans de l'operació i la previsió meteorològica també va augurar un dissabte ple de tempestes repartides de forma irregular per tot Catalunya. Aquell era el darrer dia que tenia lliure per a poder escometre el repte i, per tant, s'esvaïa l'oportunitat... Resignat, aquell diumenge 11 de maig, em vaig despertar i al mirar per la finestra vaig veure que el sol brillava amb força. Per què no intentar-ho? Com que l'itinerari discorre per zones urbanitzades, em podria protegir en algun lloc en cas de tempesta i aprofitar les estones sense ruixats per avançar, vaig pensar. Esperançat, em vaig dir: prova-ho! Dit i fet, tossut i amb ganes, vaig agafar la bicicleta, menjar suficient i aigua i vaig sortir de casa.

De Sabadell al monestir de Sant Cugat del Vallès

Muntat dalt de la meua bicicleta tot terreny (d'uns 10 anys d'edat i de les senzilles, no elèctrica), vaig abastar l'estació de trens de la plaça Espanya de Sabadell

El Camí dels Monjos: crònica d'una repetició

i vaig agafar un tren de la línia S2 de Sabadell a Barcelona dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC). El dia era radiant i molt xafogós, i tot de núvols cotonosos flotaven per un cel ben blau. Mentre el tren avançava, vaig anar observant l'excel·lent verdor dels boscos vallesans i de les samarretes que lluien moltes de les persones que estació rere estació anaven pujant al tren. Eren membres d'algun centre excursionista? El dubte es va esvaïr a l'arribar a l'estació de Sant Cugat: pertanyien a la colla castellera dels Saballuts! Ells a peu i jo per un bon carril bici ens vam atansar fins al monumental monestir de Sant Cugat del Vallès. Esperava trobar-me'l il·luminat per un bon sol, però els núvols començaven a ser nombrosos i restava sota la seva ombra. Igualment, l'històric edifici llueïa esplèndid com sempre, amb el seu vertical campanar i la seva espectacular rosassa situada sobre la porta principal d'entrada. Eren aproximadament les 11 i 20 minuts del matí quan situat a la plaça d'Octavià, al costat del primer indicador i envoltat per un grup de bastoners, vaig fer emocionat la primera pedalada vers el Camí dels Monjos

Del monestir de Sant Cugat del Vallès a la serra de Galliners

Vaig enfil·lar el bonic carrer Major i a la plaça de Sant Pere no vaig saber veure cap indicador del camí. El cert és que no n'hi havia. Comencem bé! Finalment vaig seguir l'estret carrer de Sant Domènec i allà van aparèixer diverses indicacions. Després vaig enllaçar amb el llarg passatge de la Creu i el vaig recórrer fins a una marcada corba situada al costat de les vies del tren dels FGC. Allà tampoc hi havia cap marca ni indicador específic. Inaudit! Sort que m'havia estudiat el recorregut... En aquest punt vaig seguir el carrer de Bellaterra en baixada i amb final sense asfaltar fins al carrer d'Estapé, i a través d'ell vaig enllaçar amb l'ample carrer d'Alfons d'Aragó, on hi havia indicadors del camí, un carril bici i una llarga pujada al costat del bosc de Volpelleres. Sota un bon sol que em va fer suar, vaig arribar a una important cruïlla. Els indicadors del camí em van fer anar cap a la dreta, però també podria haver anat cap a l'esquerra i escurçar l'itinerari. En tot cas, vaig voler seguir els senyals, ja que és com actualment està indicat, i per un carril bici vaig recórrer

El monestir de Sant Cugat del Vallès envoltat d'uns núvols que presagiaven un dia de tempestes

un llarg tram de la via Augusta fins a la plaça dels Cistellers. Llavors vaig trencar cap a l'esquerra i vaig travessar l'autopista AP-7 per un pont que em va fer pensar que segurament el camí no creuava cap curs hídic, però allò es tractava d'un veritable riu de vehicles insalvable si no hi hagués hagut aquell pont... Seguidament vaig travessar un complex d'hotels, escoles i indústries que se'm va fer pesat, al principi per un carril bici i sempre ben senyalitzat. Sota un sol de justícia, a través de la llarga avinguda de la Generalitat vaig abastar la gran plaça de la Recerca o rotonda de can Marcet i vaig deixar enrere aquella zona urbanitzada tot prenent cap a la dreta el camí de can Graells, asfaltat i encarat vers la serra de Galliners.

Al capdamunt d'una llarga pujada vaig deixar l'asfalt, vaig prendre cap a la dreta una pista de terra i per fi el bosc em va envoltar. Poca estona després, em vaig aturar sota l'ombra d'una alzina. Mirant cap al sud vaig distingir el campanar del monestir de Sant Cugat traient el cap a la llunyania. Tan sols portava uns 5 quilòmetres recorreguts i petits cumulonimbus, similars a trompetes en posició vertical, anaven creixent. Vaig arrencar de nou la marxa i gràcies a l'ombra del bosc vaig suar menys de l'esperat fins a arribar

a les proximitats del turó de can Camps, on vaig haver de posar els peus a terra per superar una pujada que ultrapassava les meves capacitats físiques. Posteriorment, la pista de terra es va tornar més benèvola i rodejat de múltiples excursionistes i alguns ciclistes vaig arribar a la urbanització de can Barata, la qual encara pertany a Sant Cugat del Vallès. Després d'una bona baixada, em vaig topiar amb la carretera C-1413a. La vaig creuar amb molt de compte i vaig iniciar una forta pujada vers la serra de Galliners. A mitja pendent i al costat d'un indicador, vaig haver de posar un altre cop els peus a terra per abastar tot caminant una mena de pla creuat per diverses pistes de terra. De nou pedalant, vaig fer una darrera pujada fins al coll de la Creueta, ja en plena carena de la serra de Galliners.

De la serra de Galliners a la ciutat de Terrassa

Finalment em trobava en terreny conegut i les vistes es van ampliar. Vaig coronar el Pujol Blanc, sostre municipal de Sant Quirze del Vallès i far elevat enmig de la plana vallesana, després de carenejar agradablement i amb només un parell de pujades destacables. Per fi va aparèixer la figura inconfusible de la Mola. Que lluny

que es veia! Després d'un breu descans, vaig pujar de nou a la bicicleta i, erròniament, vaig prendre el PR-C 13 vers l'oest. Per sort me'n vaig adonar a temps i fent una marrada vaig passar per un mirador deteriorat i vaig enllaçar de nou amb el Camí dels Monjos (PR-C 31). Poca estona després, vaig deixar enrere el bonic paratge natural de la serra de Galliners i em vaig introduir en l'asfalt del barri de can Parellada de Terrassa, molt allunyat del nucli principal de la cocapital vallesana i semblant, més aviat, a una urbanització. Després d'un tram planer, vaig prendre el carrer d'Egipte en baixada i passat un indicador que aquell dia estava tombat al terra em vaig trobar amb un sobtat tram d'escales. Vaig agafar la bicicleta, me la vaig carregar sobre l'espatlla dreta i vaig baixar a peu les escales fins a l'ample avinguda Àfrica, la qual es troba encarada frontalment amb la Mola. Em sentia esgotat i el meu cos em demanava energia. Com que, a més, eren aproximadament les 13 hores, em vaig aposentar en un banc situat sota la magnífica ombra d'uns arbres de capçada espessa i vaig fer un àpat frugal però energètic. Em quedava molta distància per recórrer, però em sentia animat perquè el temps s'aguantava i havia superat l'important desnivell de la serra de Galliners.

Amb les forces recuperades, vaig seure de nou dalt de la bicicleta i vaig descendir la llarga avinguda per un carril bici. Seguint els senyals del PR i alguns indicadors, vaig arribar a una rotonda i vaig seguir

A mitja pujada vers la Mola, les tempestes començaven a escombrar la plana vallesana

cap a la dreta una pista de terra situada al costat dels extensos camps de conreu de la masia de can Sabater del Torrent. El sol continuava fent-me suar de valent i després d'una baixada sobtada vaig anar a parar a un túnel que creua per sota l'autopista C-58 i on convergeixen el PR-C13, el GR 173 i el torrent de la Grípià. Vaig travessar-lo esquivant algunes goteres i amb el llum de la bicicleta encès i a la sortida vaig anar cap a l'esquerra i després de recórrer un tram asfaltat amb bona pujada vaig enllaçar amb una pista de terra ben senyalitzada que em va projectar vers els

terrenys dels Bellots rodejat de boscos i camps de conreu verds i extensos. La pujada no donava treva, però diversos pomells de flors de colors variats em van fer més agradable l'esforç. Una important negror, però, anava engolint la muntanya de Montserrat per ponent i diverses cortines d'aigua l'esborronaven. Amb inquietud, vaig prémer amb més força els pedals i em vaig anar acostant a la carretera N-150, la qual vaig creuar per un pont elevat. Els núvols montserratins s'anaven estenent i començaven a ennegrir també la muntanya de la Mola just quan m'endinsava en l'urbs egarenca al costat del cementiri.

De la ciutat de Terrassa a Matadepera

Diverses marques del PR i alguns indicadors em van anar guiant pels carrers de Terrassa fins que a l'alçada del parc de Gernika van començar a bufar unes ràfegues violentes de vent que esbatussaven amb força les copes dels seus grans pins. El cel es va ennegrir i els trons van començar a deixar-se sentir tètricament. Tot i la seva amenaça, vaig mantenir la fe i malgrat que la tamborinada semblava imminent no em vaig aturar. En algun moment els senyals del camí van escassejar i vaig perdre el seu rastre, però finalment vaig trobar-los de nou a prop de can Montllor, indret on hi ha zones verdes properes al torrent de la Grípià. Allà van començar a caure algunes gotes, però sor-

El bonic mosaic del Camí dels Monjos situat a l'entrada de la vila de Matadepera del cantó sud-oest

El Camí dels Monjos: crònica d'una repetició

prementment el sol va brillar de sobte i la nuvolada es va anar movent cap al sud i cap a l'est. La figura de la Mola va aparèixer ben molla, però ja no hi plovia. M'estava salvant miraculosament! Envoltat per una vegetació molt crescuda, vaig passar pel costat de can Montllor i vaig enllaçar amb el polígon industrial de can Petit. En aquell moment va començar a tronar fort i a ploure abundantment vers Sabadell i cap al sud, on feia una estona que havia passat. El sol il·luminava el trajecte que havia de seguir. A l'avinguda nord del polígon, els indicadors del camí es van esvaïr i vaig superar una sèrie de pujades fortes entre boscos i camps mig abandonats que em van dur a la bonica carena o serra de Santa Magdalena de Puigbarral. Aquest tram de l'itinerari està realment mal senyalitzat. La tempesta descarregava fort rere el meu clatell i s'allunyava, mentre el cel s'anava omplint de núvols alts i grisos i Montserrat continuava veient-se borrosa degut a la pluja. Pedalant per una bona pista de terra, vaig arribar a Matadepera, on em va rebre un bonic mosaic del Camí dels Monjos.

De Matadepera al cim de la Mola

Seguint els indicadors, em vaig introduir al carrer de Josep Porcar, el qual estava en obres i tallat al trànsit de vehicles. Tot i això, vaig poder passar amb compte per unes passarel·les. Finalment vaig abastar

El cim de la Mola i els darrers metres del Camí dels Monjos amenaçats per unes tempestes que semblaven imminents

plàcidament l'Escola de música Frederic Mompou, la qual es troba situada al costat del pavelló poliesportiu municipal de Matadepera i de la plaça Sant Jordi. Allà hi ha una mena d'aparcament de bicicletes una mica atrotinat, però davant la nova amenaça de pluja vaig deixar la bicicleta lligada sota cobert en una columna de l'edifici de l'escola. Vaig menjar i beure una mica, vaig agafar les coses valuoses del meu vehicle i vaig iniciar a peu l'ascensió final a la Mola. Aquest tram, el de més desnivell, l'he fet unes quantes vegades i està força

ben senyalitzat de dalt a baix. El meu neguit principal era que m'enxampés una tempesta forta amb llamps i pluja torrencial. Per evitar ser-ne víctima, vaig agafar un bon ritme de marxa i amb rapidesa vaig travessar els carrers de Matadepera fins a abastar la pista de terra que discorre pel costat del torrent del Salt. Més amunt, vaig trobar-me amb la urbanització del Pla de Sant Llorenç i amb bona pujada la vaig deixar tot seguint una pista de terra que la voreja pel seu extrem nord-est. El vent va començar a bufar fort i el sol va tornar a brillar. Semblava que la pluja no passava més enllà de Montserrat! Amb pujada constant i per trams força erosionats, vaig abastar l'aparcament del Camí dels Monjos, situat al carrer del Camí Moliner. Hi havia diversos vehicles estacionats amb excursionistes que començaven a caminar. Un parell de fortes pujades encadenades em va dur fins al famós dipòsit i a la cruïlla del camí dels Plecs de Llibre i del Mal Pas de la Castellassa de can Torras. Allà em vaig aturar i de nou vaig carregar forces amb la ingesta d'aigua i aliments. La tarda s'havia tornat lluminosa, però el radar meteorològic del mòbil indicava que uns nuclis tempestuosos respectables s'anaven acostant des del Penedès. Per fi em trobava en la part final de l'ascensió, la

Visió vers el sud-oest des de la serra de Galliners. Destaca el piramidal Puig Madrona

més bonica, clàssica i natural. Amb esforç vaig superar la canal del Pi Ajagut i des del capdamunt del primer pis de la Mola vaig distingir una cortina d'aigua molt espessa i extensa situada al sud de Montserrat que s'acostava amenaçadorament. Sense aturar-me i pensant on em podria refugiar en cas de caure pres per una tamborinada, vaig passar de llarg del cingle del Pas de la Sardineta i vaig remuntar el tram empedrat que el supera. Vaig començar a tenir fred i em vaig abrigar. Montserrat continuava estant esborronada i els trons

eren cada cop més forts. Arribat a l'Hort dels Monjos, vaig plantejar-me la possibilitat de quedar-m'hi tot esperant que passés la tempesta, però de nou em vaig deixar endur per la intuïció i vaig seguir pujant per l'anomenat carrer Girona, amb les seves pedres molt rellescues i lluent degut al pas de milers de persones i dels antics rucs i ases que pujaven el menjar a l'actualment tancat restaurant de la Mola. La foscor m'embolcallava i algunes gotes esparses queien empeses pel vent. Concentrat, vaig abastar la pujada final que du al cim de la Mola i vaig contemplar com un reguitzell de tempestes anaven escombrant d'oest a est la plana vallesana. De nou esquivava el mal temps de forma miraculosa! Em vaig creuar amb un parell de guardes que acabaven de tancar l'entrada del recinte del monestir de la Mola i excitat i emocionat vaig assolir el cim del sostre del Vallès Occidental. Eren aproximadament les 16.40 h. Acabava d'aconseguir recórrer el Camí dels Monjos tot driblant tempestes, de forma que la somiada consecució de l'itinerari va resultar molt més èpica de l'esperat. Malgrat la foscor ambiental, els núvols abundants, el so dels trons i la brevetat de l'estada, vaig gaudir d'una forma molt especial del cim. No crec que l'oblidi mai!

El que ningú explica

I llavors em vaig trobar amb el que ningú explica: que l'activitat no s'acaba al cim de la Mola, ja que cal baixar i tornar d'alguna manera a casa! Això implica recórrer més quilòmetres i planificar la logística del retorn. A Matadepera hi ha autobusos que duen a Terrassa i des d'allà les línies de tren de Rodalies i dels FGC duen cap a Manresa, Sabadell o Barcelona. En el meu cas, vaig davallar a peu pel mateix itinerari de pujada fins a Matadepera gaudint d'un arc de Sant Martí que va donar per acabat l'episodi de tempestes. Muntant al damunt de la bicicleta, vaig tornar cap a Sabadell completant un trajecte de 45 km i 1.600 metres de desnivell de pujada i havent complert el repte personal de recórrer el Camí dels Monjos!

Dades i xifres del Camí dels Monjos

Distància: uns 27,2 km
Desnivell acumulat de pujada: uns 1.400 m
Comarca: Vallès Occidental
Termes municipals: 4 (Sant Cugat del Vallès, Sant Quirze del Vallès, Terrassa i Matadepera)
Sostres municipals: 2 (El Pujol Blanc, de Sant Quirze del Vallès, i la Mola, de Matadepera)
Sostre comarcal (Vallès Occidental): la Mola
Primera menció coneguda: 1871 (Mossèn Anton Vergés i Mirassó)

BIBLIOGRAFIA

Camí dels Monjos de Sant Cugat del Vallès a Sant Llorenç del Munt. P.R. C-31. Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. Comitè Català de Senders. Imprès a Tarragona, gener de 1989.

Sant Llorenç del Munt. Son passat, son present y venider. Ajuntament de Castellar del Vallès. Edició fac-símil, 1993, de l'obra original data de l'any 1871 de Mn. Anton Vergés i Mirassó.

CARTOGRAFIA

"Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Parc Natural". Escala 1:25.000. Editorial Alpina. Granollers, anys 2021-2022.

WEBGRAFIA

anellaverda.terrassa.cat/wp-content/uploads/cami_monjos.pdf
senders.feec.cat/fem-muntanya/senders/sender/pr-c-31-cami-dels-monjos/

Bon ic indicador del carrer del Camí dels Monjos de la urbanització del Pla de Sant Llorenç de Matadepera